

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Nr 6

Warszawa, dnia 15 czerwca 1928 roku

Rok X

42.

P.D.1721.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH W SPRAWIE UMUNDUROWANIA
URZĘDNIKÓW CENTRALI MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH.

Na zasadzie art. 35 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 (Dz. Ust. Nr. 21, poz. 164) i § 5-a rozporządzenia Rady Ministrów z 19 lutego 1926 w sprawie umundurowania służby dyplomatycznej i konsularnej (Dz. Ust. Nr. 33, poz. 200) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z 17 lutego 1928 (Dz. Ust. Nr. 20, poz. 170), zarządzam co następuje:

§ 1.

Urzednicy centrali Ministerstwa Spraw Zagranicznych mogą używać umundurowania, ustalonego rozporządzeniem Rady Ministrów z 19 lutego 1926 wedle wzorów, podanych w załączniku do powyższego rozporządzenia (Dz. Ust. Nr. 33, poz. 200) z zastosowaniem zmian, dotyczących umundurowania urzędników służby konsularnej, wyszczególnionych w rozporządzeniu Rady Ministrów w 17 lutego 1928 (Dz. Ust. Nr. 20, poz. 170), gdy występują służbowo na uroczystościach o charakterze reprezentacyjnym przy bawiącym w podróży zagranicą Prezydencie Rzeczypospolitej Polskiej, przy Głowach państw obcych, bawiących w Polsce, oraz przy korpusie dyplomatycznym, akredytowanym w Warszawie, wtedy gdy członkowie tego korpusu występują w mundurach.

§ 2.

Powyżej scharakteryzowane uroczystości o charakterze reprezentacyjnym zachodzą w szczególności:

- a) przy składaniu listów uwierzytelniających przez ambasadorów i posłów Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej;
- b) w przypadkach nabożeństw okolicznościowych, w których Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd bierze udział, oraz nabożeństw, urządzanych przez ambasady i poselstwa zagraniczne z różnych okazji;
- c) w przypadkach balów i obiadów oficjalnych u Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, wydawanych dla Głów państw obcych lub dla korpusu dyplomatycznego, akredytowanego w Warszawie;
- d) w przypadkach galowych przedstawień w teatrze w dniu świąt narodowych polskich lub z okazji wizyt Głów państw obcych;
- e) w przypadkach rewij i uroczystości wojskowych w dniach świąt narodowych lub urządzanych na cześć Głów państw obcych;
- f) w przypadkach przyjęć w ambasadach i poselstwach zagranicznych w Warszawie, o ile są urządzane na cześć Głów państw obcych;
- g) w przypadkach powitań i pożegnań na dworcach kolejowych Głów państw obcych, o ile przybywają w charakterze oficjalnym i uroczystym.

Pozatem Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego władny jest zarządzić każdorazowo, jakie inne uroczystości o charakterze reprezentacyjnym wymagać będą występowania urzędników centrali M. S. Z. w umundurowaniu.

§ 3.

W okolicznościach, określonych w § 2, występują z urzędu w umundurowaniu urzędnicy Protokołu Dyplomatycznego M. S. Z., każdorazowo wyznaczeni przez Dyrektora Protokołu do poszczególnych funkcyj.

§ 4.

Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego może w razie potrzeby powołać w drodze służbowej do służby pomocniczej w Protokole Dyplomatycznym urzędników Ministerstwa Spraw Zagranicznych innych wydziałów, lub urzędników placówek i wyznaczyć im na czas trwania danych uroczystości określone funkcje w zakresie protokółarnym, w czasie sprawowania których wspomniani urzędnicy występować będą w mundurach, właściwych ich randze.

§ 5.

Urzędnicy Protokołu Dyplomatycznego i powołani do pełnienia funkcyj, wspomnianych w paragrafach poprzednich, inni urzędnicy centrali M. S. Z. oraz urzędów zagranicznych, mają prawo do noszenia munduru, odpowiedniego ich stopniom służbowym. W szczególności

- a) prawo munduru poselskiego przysługuje wszystkim urzędnikom od IV st. sł. wzwyż;

- b) prawo do munduru radcy ambasady i poselstwa posiadają wszyscy urzędnicy V st. sł.,
- c) prawo do munduru sekretarzy ambasady i poselstwa posiadają urzędnicy VI i VII st. sł.,
- d) prawo do munduru attaché ambasady i poselstwa — urzędnicy VIII st. sł.

§ 6.

Urzędnicy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, występujący w mundurach, winni stosować się w każdym wypadku do szczegółowych wskazań w tym zakresie Dyrektora Protokołu Dyplomatycznego.

§ 7.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Dyktorowi Protokołu Dyplomatycznego.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 28 kwietnia 1928.

Minister

(—) *August Zaleski*

Warszawa, 27/IV 1928.

43.

M.K.O.119.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE PRZESTRZEGANIA ROZDZIELNIKA
W SPRAWOZDANIACH I INFORMACJACH EKONOMICZNYCH.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych skonstatowało, że niektóre urzędy zagraniczne, przesyłając sprawozdania ekonomiczne, przewidziane w okólniku Nr. 25 z 3 kwietnia 1927 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 3 z 30.IV.1927), lub też przedstawiając kopje udzielanych ważniejszych informacji w myśl okólnika Nr. 96 z 16 listopada 1927 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 9 z 30.XI.1927), ani nie stosują się do przepisanego rozdzielnika, ani też nie umieszczają na pojedynczych egzemplarzach listy urzędów, do których się kopje wysyła.

Te niedokładności wywołują w pierwszym wypadku reklamacje ze strony urzędów, które kopji nie otrzymały, a powinny były otrzymać, w drugim wypadku zaś wywołują zbyteczną korespondencję między różnymi resortami albo też nawet załatwienia jednego i tego samego pisma przez różne urzędy, departamenty lub wydziały.

Wobec tego polecam wszystkim urzędom zagranicznym ściśle przestrzegać postanowień moich okólników, powyżej wymienionych, i umieszczać na każdym sprawozdaniu, informacji, zapytaniu lub wogóle piśmie nazwy tych urzędów, do których kopje równocześnie odchodzą.

Minister

(—) *August Zaleski*

Warszawa, 16/IV 1928.

44.

G.M.O.2672.

Z A R Z A D Z E N I E

W SPRAWIE KOMISJI EGZAMINACYJNEJ.

W wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7 marca 1923 „O służbie przygotowawczej kandydatów na stanowiska służbowe I-ej kategorii w Ministerstwie Spraw Zagranicznych oraz o egzaminie dyplomatyczno-konsularnym” (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 31 z 1923, poz. 190) ustalam na rok 1928 następujący skład Komisji Egzaminacyjnej:

Przewodniczący,

Zastępca Przewodniczącego: Naczelnik Wydziału Historyczno-Naukowego,

Członkowie Komisji: Dyrektor Departamentu Konsularnego i Naczelnik Wydziału Osobowego.

Egzaminatorzy Komisji Egzaminacyjnej zostaną mianowani na podstawie wniosku Komisji Egzaminacyjnej. Komisja Egzaminacyjna winna w najbliższym czasie opracować instrukcję egzaminacyjną.

Minister

(—) *August Zaleski*

Warszawa, 26/IV 1928.

45.

G.M.O.2431.

K O M U N I K A T

W SPRAWIE PRZEJŚCIA PAŃSTWA WALDECK
DO KOMPETENCJI KONSULATU RZ. P. W KOLONJI.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje niniejszem, iż państwo Waldeck, należące obecnie do prowincji Hessen, zostało wyłączone z okręgu Konsulatu Generalnego Rz. P. w Berlinie i włączone do okręgu Konsulatu Rz. P. w Kolonji.

Za Ministra

(—) *Przedziecki*

Dyrektor Gabinetu Ministra
i Protokołu Dyplomatycznego.

Warszawa, 7/V 1928.

46.

K.III.b.2176.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE PRZEWOZU ZWŁOK PRZEZ POLSKĘ.

W uzupełnieniu okólnika M. S. Z. z dn. 17 kwietnia 1923 r. Nr.K.III.b.222 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 7 z 1923, poz. 76) Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje, że zezwolenia na przewóz zwłok przez Polskę (tranzyt) udzielać będzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Dep. V. Sł. Zdrowia).

Podanie o zezwolenie należy kierować do M. S. Z. (Referat K.III.b.).

Nie jest wyłączone także zażądanie zezwolenia w drodze telegraficznej na koszt petenta z zapłaconą odpowiedzią.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zaznacza, że przy przewozie zwłok przez Polskę obowiązują również przepisy, przewidziane dla przywozu zwłok do Polski. Przedewszystkiem zwraca się uwagę na pkt. 4 wymienionego na wstępie okólnika z tem, że przy zażądaniu zezwolenia w drodze telegraficznej należy dokładnie podać stwierdzoną urzędowo przyczynę śmierci.

Pozatem przed wydaniem zezwolenia na przewóz zwłok przez Polskę należy zażądać od petentów przedstawienia dowodu, że posiadają oni zgodę na wwóz wymienionych zwłok z Polski do państwa sąsiedniego, a to celem uniknięcia możliwości zatrzymania zwłok na granicy. O posiadaniu takiej zgody należy zrobić adnotację w aktach sprawy.

Opłata za przepustkę na przewóz zwłok przez Polskę łącznie z przyłożeniem pieczęci na trumnie winna być pobierana w wysokości, przewidzianej przez odnośną pozycję O. T. O. K.

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 13/IV 1928.

47.

K.III.c.622.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE WIZOWANIA ŚWIADECTW POCHODZENIA TOWARÓW.

W związku z okólnikami Nr. D.IX.1831 z 8 kwietnia 1924 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 4, poz. 43), Nr.K.III.c.1090 z 4 czerwca 1926 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 5, poz. 59) oraz Nr. K.III.c.212 z 18 lutego 1928 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 3, poz. 19) Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje niniejszem do wiadomości, że na mocy zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu następujące organizacje gospodarcze zostały upoważnione do wystawiania świadectw pochodzenia towarów:

- 1) Związek Przemysłu Chemicznego Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie, Czackiego 14.
- 2) Polski Związek Przemysłowców Metalowych w Warszawie, Krakowskie Przedmieście 5.

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Dyrektor Departamentu

Warszawa, 20/IV 1928.

48.

K.II.a 22529.

OKÓLNIK

W SPRAWIE ZALECENIA URZĘDOM DYPLMATYCZNYM
WŁAŚCIWEGO TRYBU POSTĘPOWANIA W WYPADKACH EKSTRADYCYJ,
OFIAROWYWANYCH PRZEZ RZĄDY PAŃSTW OBCYCH.

Niejednokrotnie zdarza się, że rządy państw obcych ofiarowują wydanie władzom polskim zbiegłego na ich terytorjum przestępcy pod warunkiem nadesłania w oznaczonym terminie wniosku ekstradycyjnego właściwego sądu polskiego. Celem uniknięcia w przyszłości nieporozumień, wynikających wskutek nienadesłania na czas żądanego wniosku, co powoduje w praktyce uchylenie się przestępcy od sądu i kary, Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca urzędowi dyplomatycznemu, aby w wypadkach, gdy termin, wyznaczony przez rząd obcego państwa zgóry, można uważać za zbyt krótki do nadesłania należycie udokumentowanego wniosku o wydanie, same prosiły o przedłużenie tego terminu, nie czekając na instrukcję M. S. Z.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Zagranicznych zwraca uwagę urzędów dyplomatycznych, że przesyłanie not państw obcych, w których państwa te ofiarowują wydanie przestępcy, nie podając żadnych szczegółów, dotyczących bądź osoby ewentualnego ekstradenta, bądź miejscowości w Polsce, w której czyn przestępny miał być popełniony, utrudnia zadanie kompetentnych władz polskich, ustalenie bowiem sądu właściwego, a więc i przeprowadzenie postępowania ekstradycyjnego, staje się częstokroć wprost niemożliwe.

W podobnych wypadkach Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca urzędowi dyplomatycznemu, aby za pośrednictwem właściwych władz zagranicznych starały się o uzupełnianie niedostatecznych danych, dotyczących osoby sprawcy lub czynu przestępnego, i, przysyłając odnośną notę obcego rządu, jednocześnie komunikowały powyższe szczegóły.

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 24 IV 1928.

49.

K.III.a.2152.

OKÓLNIK

ZMIENIAJĄCY INSTRUKCJĘ W SPRAWIE REJESTRU OBYWATELI POLSKICH.

W związku z wydaniem nowej T. O. K. (rozporządzenie z dn. 1 kwietnia 1928 r. Dz. Ust. Rz. P. Nr. 49, poz. 474), która już nie przewiduje zniżki przy opłatach paszportowych dla osób, zapisanych do rejestru obywateli polskich, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, uwzględniając poczynione dotychczas na tem polu doświadczenia, że wpis dobrowolny dał rezultaty minimalne oraz mając na względzie uzyskanie możliwie kompletnej ewidencji obywateli polskich, w danym okręgu stale zamieszkałych, wprowadza następujące zmiany w wymienionej w tytule instrukcji (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 3 z 1926, poz. 32).

Wpisu do rejestru nie uzależnia się od wniosku strony, lecz dokonuje się z urzędu z okazji wykonywania jakiejkolwiek czynności konsularnej, np. przy wydawaniu lub przedłużaniu paszportu konsularnego, oczywiście dopiero po stwierdzeniu obywatelstwa, które należy przeprowadzić z urzędu, a tem samem bezpłatnie. Należy również dbać o to, by dane, zawarte w rejestrach, były od czasu do czasu sprostowywane z okazji zgłaszania się stron.

Przy tej sposobności wyjaśnia Ministerstwo Spraw Zagranicznych, wobec wątpliwości niektórych urzędów co do kwestji faktycznego zamieszkania w okręgu konsularnym, jako warunku zapisu do rejestru, że pojęcie to należy w instrukcji rejestrowej rozumieć i interpretować analogicznie jak w instrukcji paszportowej. Wobec powyższego, robotników sezonowych, przebywających w danym okręgu za paszportem krajowym, do rejestru wpisywać nie należy.

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 26/IV 1928.

50.

K I 592.

OKÓLNIK

W SPRAWIE STOSUNKU KONSULA
DO POLSKIEJ MARYNARKI WOJENNEJ I HANDLOWEJ.

Art. 23 ustawy z 11 listopada 1924 o organizacji konsulatów i czynnościach konsulów (Dz. Ust. Nr. 103 z 1924, poz. 944) przewiduje określenie czynności konsula w stosunku do marynarki wojennej i handlowej w drodze specjalnego rozporządzenia. Wobec tego, że wydanie

takiego rozporządzenia uzależnione jest od uprzedniego lub współczesnego opracowania szeregu przepisów wewnętrznego ustawodawstwa, co potrwa jeszcze przez czas dłuższy, oraz wobec tego, że w ostatnich czasach podwładne Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędy zwracały się niejednokrotnie z zapytaniami, dotyczącymi aktualnych zagadnień z dziedziny stosunku konsulów do polskiej lub gdańskiej marynarki, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, pragnąc usunąć nasuwające się wątpliwości, wyjaśnia co następuje:

I.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przypomina, że w omawianej dziedzinie obowiązują odnośne postanowienia następujących przepisów prawnych:

- 1) niemiecka ustawa żeglarska (Seemannsordnung) z 2 czerwca 1902 (Reichsgesetzblatt Nr. 27 z 1902, str. 175) w zakresie, w jakim postanowienia jej nie zostały zmienione przez wydanie odpowiednich ustaw i przepisów polskich;
- 2) ustawa z 28 maja 1920 o polskich statkach handlowych morskich (Dz. Ust. Nr. 47 z 1920, poz. 285);
- 3) rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z 18 stycznia 1921, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie wprowadzenia rejestru statków handlowych morskich (Dz. Ust. Nr. 10, poz. 58) oraz obwieszczenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z 10 czerwca 1921 w sprawie sprostowania omyłek w tekście wyżej przytoczonego rozporządzenia (Dz. Ust. Nr. 50, poz. 313);
- 4) okólnik z 15 lutego 1923 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 4 z 1923, poz. 50) w sprawie wydawania tymczasowych świadectw rejestracji;
- 5) rozporządzenie Rady Ministrów z 3 kwietnia 1922 w sprawie utworzenia Urzędu Marynarki Handlowej w W. M. Gdańsku (Dz. Ust. Nr. 32, poz. 258);
- 6) pismo okólne Ministerstwa Spraw Zagranicznych Nr. K.I.9463 z 1 sierpnia 1923 w sprawie formularzy morskich;
- 7) rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z 25 lutego 1924 o zastosowaniu stałej jednostki do przeliczania opłat, ustanowionych w ustawie z 28 maja 1920 o polskich statkach handlowych morskich (Dz. Ust. Nr. 20 z 1924, poz. 220);
- 8) okólnik Nr. 93 (K. I. 6016) z 6 czerwca 1924 w sprawie wydawania tymczasowych świadectw o banderze polskiej;
- 9) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 19 listopada 1924 o meldowaniu się kapitanów polskich statków handlowych w konsulatach polskich zagranicą;

- 10) okólnik Nr. K.I.12787 z 9 stycznia 1925 w sprawie rejestrowania czynności, dokonywanych przez podległe Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędy w stosunku do marynarki handlowej polskiej (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 3 z 1925, poz. 30);
  - 11) ustawa z 18 marca 1925 o izbach morskich (Dz. Urz. Nr. 36, poz. 243);
  - 12) okólnik Nr. K.I.1157 z 6 kwietnia 1926 w sprawie uposażenia oficerów i szeregowych marynarki wojennej z pośród załóg O. R. P. w czasie leczenia w szpitalach zagranicą (Dz. Urz. Nr. 4 z 1926, poz. 45);
  - 13) rozporządzenie Prezydenta Rz. P. z 6 marca 1928 o uzupełnieniu i zmianie niektórych postanowień ustawy z 28 maja 1920 o polskich statkach handlowych i morskich (Dz. Ust. Nr. 29 z 1928, poz. 269)
- Pozatem Ministerstwo Spraw Zagranicznych zwraca uwagę na postanowienia działu V, poz. 29–47 włącznie ogólnej taryfy opłat konsularnych, załączonej do rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z 1 kwietnia 1928 (Dz. Ust. Nr. 49 z 1928, poz. 474).

II.

1. Obowiązkiem konsula Rz. P. jest dbać o pomyślny rozwój polskiej marynarki handlowej i wojennej oraz stać na straży powagi bandery polskiej, czuwać, aby z polskiej bandery korzystały tylko statki, które mają do niej prawo, bronić interesów polskiej żeglugi i handlu zagranicznego oraz okazywać kapitanom statków i dowódcom okrętów wszelką pomoc i współdziałanie, a opiekę marynarzom tych statków i okrętów.

Konsul zawiadamia Ministerstwo Spraw Zagranicznych oraz Ministerstwo Przemysłu i Handlu lub Ministerstwo Spraw Wojskowych o wszelkich nadużyciach dotyczących zarówno wywieszania bandery, jak i dokumentów okrętowych i zdatności statku do żeglugi.

2. Jeżeli statek polski zawija do portu, w którym panują choroby zakaźne, lub do portu blokowanego lub z którym handel jest wzbroniony, konsul winien w miarę możliwości zawiadomić o tem kapitana.

3. Konsul udziela w razie potrzeby kapitanom statków i dowódcom okrętów Rz. P. odpowiednich informacji, dotyczących się miejscowych przepisów i wymagań specjalnych, jak np. etykiety, ceremonjału i t. p. Konsul osobiście może zrezygnować z przysługujących mu regulaminowo honorów wojskowych.

4. W czasie po zameldowaniu i przed wymeldowaniem się kapitana statku handlowego zgodnie z rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z 19 listopada 1924 konsul ma w miarę możliwości obowiązek asystowania osobiście lub za pośrednictwem osoby, w tym celu delegowanej, przy wszystkich czynnościach władz miejscowych na okrętach

polskich, stosując się do praw miejscowych oraz umów i zwyczajów międzynarodowych.

5. Konsul winien prowadzić rejestr meldujących się okrętów i statków polskich. Rejestr winien zawierać: datę zawinięcia i odpłynięcia statku, jego rodzaj, nazwę, nazwisko kapitana, liczbę oficerów i marynarzy, ich przynależność państwową, port rozpoczęcia podróży, port przeznaczenia, rodzaj ładunku oraz uwagi specjalne. Konsul przyjmuje meldunki od kapitanów statków, sporządza protokoły, sprawdza i wizjuje właściwe dokumenty okrętowe.

6. W wypadkach, gdy w czasie podróży obcy statek handlowy przechodzi na własność obywatela polskiego, właściwy konsul wydaje tymczasowe zaświadczenie o polskiej banderze takiego statku.

Jeżeli w tymże czasie statek polski przechodzi na własność obywatela obcego, winien konsul w miarę możliwości odebrać od kapitana certyfikat okrętowy i odesłać go do właściwego urzędu rejestracyjnego.

7. Konsulowi przysługuje w granicach ustawy z 11 listopada 1924 o organizacji konsulatów i czynnościach konsulów (Dz. Ust. Nr. 103, p. 944) prawo polubownego rozstrzygania sporów, dotyczących umowy służbowej pomiędzy załogą i kapitanem statku, o ile to nie sprzeciwia się umowom międzynarodowym i prawu miejscowemu. Rozstrzygnięcie konsula nie przesądza prawa stron do wytoczenia sprawy przed sądy krajowe.

8. Konsulowie obowiązani są w razie nieszczęśliwych wypadków lub rozbicia, jakiemu ulegną polskie statki handlowe i polskie okręty wojenne, lub gdy statki i okręty osiadą na mieliźnie, zarządzać w miarę możliwości odpowiednie środki ratownicze i czuwać nad ich wykonaniem jak również podejmować niezbędne kroki celem zabezpieczenia dowodów. Natychmiast po otrzymaniu wiadomości o wypadku konsul winien postarać się u władz miejscowych o wydanie odpowiednich zarządzeń ratowniczych. Uratowane papiery okrętowe winien konsul przyjąć, odnotować w nich o wypadku i zwrócić kapitanowi. Konsul winien również w miarę możliwości przeprowadzić odpowiednie dochodzenie oraz roztoczyć pieczę nad przechowaniem uratowanego sprzętu okrętowego, sporządzić spis rzeczy uratowanych i przesłać go wraz z odnośnem zawiadomieniem właścicielowi statku.

W wypadkach wielkiej hawaryi konsulowie, na wniosek kapitana statku handlowego, obowiązani są współdziałać przy stwierdzeniu faktu szkody i jej wysokości oraz podziału szkód (dispatche).

9. Na życzenie kapitana statku konsul może w razie rozporządzenia odpowiedniami danemi wydać zaświadczenie o istnieniu okoliczności, uzasadniających konieczność obciążenia pożyczką statku i jego zawartości (pożyczką bodmeryjną) lub też sprzedaży statku.

10. Konsulowi Rz. P. przysługuje względem polskich statków handlowych prawo nadzoru nad wewnętrznymi porządkami na ich pokładzie

w ramach, przewidzianych przez konwencje i zwyczaje międzynarodowe. Wykonywając prawo nadzoru konsul Rz. P. może zwracać się o pomoc do władz terytorjalnych państwa przyjmującego, zwłaszcza gdy chodzi o aresztowanie oraz odstawienie na pokład lub odesłanie do kraju oficerów, marynarzy i innych osób, należących w jakimkolwiek charakterze do załogi polskich statków handlowych, które zbiegły na terytorjum państwa przyjmującego.

III.

Wobec tego, że instrukcja niniejsza ma charakter tymczasowy i jedynie ramowy, Ministerstwo Spraw Zagranicznych wskazuje na możliwość posługiwania się pomocniczego w konkretnych wypadkach normami, ogólnie przyjętymi dla służby konsularnej, a zestawionemi w szeregu odpowiednich podręczników (np. M. A. de Clercq i M. C. Vallat, B. W. v. Koenig, J. Pillaht, v. Malfatti di Monte Tretto i t. p.).

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 26/IV 1928.

51.

K III.c.335.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW Z DNIA 10 LUTEGO 1928 DOTYCZĄCEGO UCHYLENIA ZAKAZU PRZYWOZU NIEKTÓRYCH TOWARÓW I PRZEWIDZIANEGO W NIEM WIZOWANIA ŚWIADECTW POCHODZENIA TOWARÓW.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1928 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 15, poz. 113) uchylono zakaz przywozu do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej towarów, wyszczególnionych w rozporządzeniach Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 61, poz. 430) i z dnia 11 lipca 1925 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 69, poz. 486), o ile towary te pochodzą lub przychodzą nie z Rzeszy Niemieckiej, i o ile przy odprawie celnej zostanie przedstawione świadectwo pochodzenia, zaopatrzone w wizę konsularną.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadamia, że w myśl powyższego postanowienia świadectwa pochodzenia, wystawiane celem zastosowania stawki konwencyjnej, uprawniają zarazem do odprawy celnej powyżej wymienionych towarów bez osobnych pozwoleń przywozowych.

We wszystkich innych przypadkach będą urzędy celne odprawiać wymienione powyżej towary bez osobnych pozwoleń przywozowych tylko na podstawie świadectw pochodzenia, zaopatrzonych przez urząd konsularny w wizę następującej treści:

„Wiza Nr. ....

Wizowano w Urzędzie konsularnym Rz. P.
w ..... w myśl § 1 rozporządzenia
z dn. 10 lutego 1928 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 15, poz. 113).

Nie dotyczy zniżek celnych.

(Miejscowość) ..... (data) .....

Pobrano .....

(Podpis i okrągła pieczęć Urzędu konsularnego)

Wiza ważna do dn. ....”

Wiza taka, a przynajmniej jej zdanie: „Nie dotyczy zniżek celnych”, winna być wystawiona w języku polskim i w języku kraju urzędowania urzędu konsularnego lub w języku francuskim.

Wiza o treści powyższej może być wystawiona również dla towarów, nie pochodzących z okręgu, a nawet kraju urzędowania konsulatu, lecz w każdym razie wysyłanych z kraju lub przechodzących przez kraj, w którym dany urząd konsularny ma siedzibę.

Na towary pochodzenia niemieckiego, nawet wysyłane z kraju lub przechodzące przez kraj, w którym dany urząd konsularny ma siedzibę, nie należy udzielać wizy.

Towary, wymienione w t. zw. listach II (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 61 z 1925, poz. 430) i III (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 69 z 1925, poz. 486) są również po 15 marca 1928 zabronione do przywozu, jeżeli, nie będąc pochodzenia niemieckiego, idą jednak do polskiego obszaru celnego ze składów, znajdujących się na terytorjum Niemiec lub w portach niemieckich. Przepis ten odpowiada dotychczasowemu stanowisku, które znalazło swój wyraz m. in. w komunikacie Ministerstwa Przemysłu i Handlu, pomieszczonym w „Monitorze Polskim” Nr. 56 z dnia 10 marca 1925.

Za Ministra

w z. Dyrektora Departamentu

(—) *J. Gorzechowski*

Naczelnik Wydziału.

52.

G.M.O.2420.

K O M U N I K A T

W SPRAWIE ZMIANY ADRESÓW
PODLEGŁYCH M. S. Z URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje niżej nowe adresy następujących konsulatów:

- 1) Konsulatu Rz. P. w Lyonie
— Lyon (Rhône) 202, Cours Gambetta;
- 2) Konsulatu Honorowego Rz. P. w Braili
— Braila, strada General Praporgescu Nr. 9.

Warszawa, 24/IV 1928.

53.

G.M.O.3566.

R U C H S Ł U Ż B O W Y

W KWIETNIU 1928 W CENTRALI I W URZĘDACH PODLEGŁYCH M. S. Z.

M I A N O W A N I :

Dr. Wysocki Alfred — Poseł Nadzwyczajny i Minister Pełnomocny Rz. P. II kl. w IV st. sł. w Sztokholmie — Podsekretarzem Stanu w III st. sł. w M. S. Z. z równoczesnym odwołaniem z zajmowanego stanowiska przy Rządzie Królewsko-Szwedzkim, od 30 kwietnia 1928.

Dzieduszycki Juliusz — Naczelnik Wydziału Osobowego w V st. sł. w M. S. Z. — Radcą Poselstwa I kl. w V st. sł. z równoczesnym powierzeniem kierownictwa Poselstwa Rz. P. w Kairze w charakterze Chargé d'Affaires, od 16 maja 1928.

Olechowski Gustaw — Starszy Referent w VI st. sł. — Konsulem II kl. w VI st. sł. z przydziałem do Konsulatu Generalnego Rz. P. w Montrealu, od 1 września 1928.

Samborski Bohdan — Wicekonsul I kl. w VII st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu — Konsulem II w VI st. sł. z pozostawieniem przy dotychczasowych funkcjach w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu, od 1 lipca 1928.

Wołowski Wojciech — Referendarz w VII st. sł. w Biurze Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku — Wicekonsulem II kl. w VII st. sł. z przydziałem do Konsulatu Rz. P. w Lipsku, od 1 maja 1928.

- Chmieliński Jan* — Sekretarz Konsularny II kl. w IX st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu — Sekretarzem Konsularnym I kl. w VIII st. sł. z pozostawieniem przy dotychczasowych funkcjach w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu, od 1 lipca 1928.
- Dąbrowski Wiesław* — pracownik kontraktowy w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu — Attaché Konsularnym w VIII st. sł. z pozostawieniem w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu, od 1 maja 1928.
- Sroka Emil* — urzędnik na służbie przygotowawczej w X st. sł. — Referendarzem w VIII st. sł., od 1 maja 1928.
- Wojtkowski Bolestaw* — pracownik kontraktowy — Attaché Konsularnym w VIII st. sł. z równoczesnym przydziałem do Konsulatu Rz. P. w Marsylji, od 1 maja 1928.
- Wyszyński Zygmunt* — pracownik kontraktowy — Referendarzem w VIII st. sł., od 1 maja 1928.
- Zarański Józef* — urzędnik na służbie przygotowawczej w X st. sł. — Referendarzem w VIII st. sł., od 1 maja 1928.
- Dobrzyński Feliks* — Starszy Kancelista w IX st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie — Sekretarzem Konsularnym II kl. w IX st. sł. z pozostawieniem przy dotychczasowych czynnościach w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie, od 1 maja 1928.
- Kołodziejczak Ignacy* — Starszy Kancelista w IX st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie — Skarbnikiem w IX st. sł. z pozostawieniem przy dotychczasowych czynnościach w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie, od 1 maja 1928.
- Małkowski Michał* — Starszy Kancelista w IX st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. z pozostawieniem przy dotychczasowych czynnościach w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie, od 1 maja 1928.
- Sterczyński Stanisław* — urzędnik X st. sł. na służbie prowizorycznej w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu — Sekretarzem Konsularnym II kl. w IX st. sł. z pozostawieniem przy dotychczasowych funkcjach w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Paryżu, od 1 maja 1928.
- Bruss Jan* — urzędnik na próbnej służbie w X st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie — Adjunktem Kancelaryjnym w X st. sł. z pozostawieniem przy dotychczasowych czynnościach w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie, od 1 maja 1928.

PRZENIESIENI I ODWOŁANI:

Dr. Gruszka Sylwester — Konsul Generalny II kl. w Kolonji — przesunięcie terminu objęcia stanowiska w Kolonji na 1 czerwca 1928.

Grabiński Mieczysław — Konsul II kl. w VI st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Zagrzebiu — przydzielony do Biura Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku od 1 maja 1928 z równoczesną nominacją na Radcę Biura Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku w VI st. sł.

Dr. Lisiewicz Adam — Radca do spraw emigracyjnych w VI st. sł. w Ambasadzie Rz. P. w Paryżu — odwołany do centrali M. S. Z. z nominacją na Radcę Ministerjalnego w VI st. sł., od 30 kwietnia 1928.

Mathomme Henryk — Sekretarz Poselstwa II kl. w VII st. sł. w Poselstwie Rz. P. w Kopenhadze — przesunięcie terminu przydziału do Konsulatu Generalnego Rz. P. w Bytomiu na 1 maja 1928.

Skowroński Edward — Wicekonsul w VII st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Leningradzie — odwołany do centrali M. S. Z. z nominacją na Referendarza w VII st. sł. od 31 maja 1928.

Świrski Michał — Wicekonsul I kl. w VII st. sł. z tytułem Konsula II kl. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Bytomiu — przesunięcie terminu odwołania do centrali M. S. Z. do 30 kwietnia 1928.

Leitgeber Bolesław — Referendarz w VIII st. sł. — przesunięcie terminu przydziału do Poselstwa Rz. P. w Kopenhadze na 1 maja 1928.

Warszawa, 31/V. 1928.

TREŚĆ: 42. Rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych w sprawie umundurowania urzędników centrali Ministerstwa Spraw Zagranicznych. — 43. Okólnik w sprawie przestrzegania rozdzielnika w sprawozdaniach i informacjach ekonomicznych. — 44. Zarządzenie w sprawie Komisji Egzaminacyjnej. — 45. Komunikat w sprawie przejścia Państwa Waldeck do kompetencji Konsulatu Rz. P. w Kolonji. — 46. Okólnik w sprawie przewozu zwłok przez Polskę. — 47. Okólnik w sprawie wizowania świadectw pochodzenia towarów. — 48. Okólnik w sprawie zalecenia urzędom dyplomatycznym właściwego trybu postępowania w wypadkach ekstradycyj, ofiarowywanych przez rządy państw obcych. — 49. Okólnik, zmieniający instrukcję w sprawie rejestru obywateli polskich. — 50. Okólnik w sprawie stosunku konsula do polskiej marynarki wojennej i handlowej. — 51. Okólnik w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1928, dotyczącego uchylenia zakazu przywozu niektórych towarów i przewidzianego w nim wizowania świadectw pochodzenia towarów. — 52. Komunikat w sprawie zmiany adresów podległych M. S. Z. urzędów zagranicznych. — 53. Ruch służbowy w kwietniu 1928 w centrali i w urzędach podległych M. S. Z.
